

Âhir Zamanda Genç Olmak

Nureddin Yıldız'ın 04.10.2009 tarihli (81.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Yirmi sene önce, otuz sene önce insanlar çocuklarını övecekleri zaman: “Bu çocuk büyük adam olur!” diyorlardı. Bu çocuk okur, çalışır, büyük adam olur cümlesi şimdi kullanılmıyor. Kimse çocuğunu büyük adamlığa aday görmüyor. “Doktor olur.” diyorlar. “Bu çocuk okur mühendis olur.” diyorlar. “Bu çocuk iyi bilgisayar mühendisi olur.” diyorlar.

Büyük adamlığı, sözel olarak bile ‘gençlere uygun görmeme dönemi’ne geldik. Sanki yeryüzünde artık büyük adama ihtiyaç kalmadı gibi düşünülüyor. Büyüklük, yani insanların bütün dünyayı kuşatan anlayışları, mesleklere daraldı. Bir meslekte diploma sahibi olmak, en büyük hedef haline geldi.

Bu, çocukların bebeklik günlerinden başlıyor, rüşde erdiği günlerine kadar devam ediyor. Mesela beş yaşındaki bir çocuğun annesi ve babasının gündemi o çocuğun büyük adam olması değil. Hangi iyi okula sokulabileceği ile ilgili. O iyi okul, beş yıllık bir plan. Ondan sonra hangi lise olabilir, o da bir beş yıllık plan. Liseden sonra, hangi üniversite olabilir. O da bir beş yıllık plan.

Hayatı kuşatan elli yıllık, yüz yıllık plan yapan insan yok. Öyle bir insanı ciddiye alan yok. Bütün dünya büyük bir köyleşme sürecine, yani küçülme sürecine girdi. Buna şu ismi veya bu ismi insanlar uygun gördüler. Yani kimse “Biz, dünyanın bütününde söz sahibi, iradesi güçlü, hedefi büyük, göğsü geniş bir insan istiyoruz.” diyemiyor.

Bu büyük köyde, şu koca dünyada iyi bir okul tutturdu mu; yeter. Okuldan sonra da iyi bir iş buldu mu; hepten yeter. Bir de dairesi varsa, bitti. Hayat bitti, elhamdulillah. Yapacak hiçbir şey kalmadı (!).

Bu, aslında erimedir. Hangi şeyde erimedir? İnsanlıkta erimedir.

Kardeşler,

Bu yüzden bu zamandaki gençlere, şu âhir zamanda yaşayan gençlere ilk zulmü anneleri ve babaları, onların eğitim ücretlerini alıp onları eğiten öğretmenleri yapmaktadır. İlk zalim, anne ve babadır. İlk zalim, öğretmendir. Neden? Çünkü her biri sultan olacak, Fatih olacak, yeryüzünde İslâm adına, insanlık adına büyük işlere imza atabilecek bu kudrette yaratılmış yetenekli çocukları, gençleri küçük hedeflerle heba ediyorlar.

Bu küçük hedeflerle heba edilmek, bir doktorun tıbbi bir hatasıyla sağlığının kaybedilmesine benzer ağır bir hatadır. Bu annelerin babaların eliyle işlenmekte, öğretmenlerin eliyle işlenmektedir.

Kur’an kursuna verilmiş bir çocukta da bu hata var. Kur’an kursu hocası da çocuğu sadece hafız yapmak için elinde tutuyor. Onun da derdi zaten kurs kapanmasın. Talebesiz kalıp onun tayinini bir yere vermesinler diye o çocuğu orda tutuyor. Sırf Kur’an kursu açık kalsın diye on beş tane, yirmi tane çocuğun çok daha yetenekli işlere -muktedir işlere- aday olmuş olmalarına rağmen, ALLAH (c.c.) onları o büyük kabiliyette yaratmış olmasına rağmen bina elden gitmesin diye yirmi çocuk satılıyor. Bu zulümdür! Kur’an kursu hocasının yaptığı, zulümdür!

İmam-hatip’te de aynı şey geçerli, lisede de aynı şey geçerli. Anneler-babalar, ALLAH’u Teâlâ’nın bir fethin adayı olarak yarattığı, büyük işlerin sahibi olmaya namzet olarak yarattığı bir genci heder etmeleri ne büyük bir vebaldir!

Sırf tek erkek çocuktur diye, işte “bizim evde başka erkek çocuğumuz yok” diye çok güzel ilimde ilerleyebilecek bir delikanlıyı köyünde mahpus tutan bir anne-baba; “ALLAH (c.c.) rızası için ne yaptın?” diye sorulduğunda “Bayram namazına gittiğini” mi söyleyecek kıyamet günü? Çocuklarını diri diri şehadete gönderen, çocuklarının tamamını ALLAH (c.c.) yolunda feda eden anne-babalarla kıyamette aynı Cennet’te buluşmak o kadar kolay mı?

Kardeşler!

Bütün dünya, bir ekranda masamızın üstüne gelecek kadar hareketli bir zamanda yaşıyoruz. Gerçekten dünya bir tuşla karşımıza çıkıyor. Bedenimiz, projelerimiz, evlerimiz, işlerimiz bir tuşla bir kâğıda dökülecek kadar çok aktif bir hayatta yaşıyoruz. Ama bu aktiflik kadar, bu teknolojik imkân kadar genişlemiş kafalarımız yok maalesef.

Bizden önceki nesil bilgisayar bilmedikleri halde, tuş nedir bunu bilmedikleri halde çok daha büyük şeylere imzalar attılar. Köylerini terk edebildiler. Şehirler bırakıp başka şehirlere gidebildiler. Biz maalesef gençlerimizi bu âhir zamanda -bütün bu büyük imkânlara, ALLAH’u Teâlâ’nın lütfetmiş olduğu bu nimetlere rağmen- büyük işler için yetiştiremiyoruz. En büyük düşünen baba-anne çocuğunu Tıp fakültesine hazırlıyor. Ondan biraz daha az düşünen, mühendislik fakültesine hazırlıyor. Hiçbir işe yaramıyorsa zaten onu Kur’an Kursu’na veriyorlar, sokakta kalmasın diye.

Böyle bir düşünce, büyük insan düşüncesi değildir! Bizans’ı fethedecek adam böyle yetişmez! Bizans’ı fethedecek insan, beşiği sallanırken sur sallıyor gibi sallayan bir annenin elinde yetişir!

Zaten anneler, doğurdukları çocukları İsa aleyhisselamdan daha değerli görüyorlar. Emziği kutsal, bezi kutsal, kundağı kutsal... Her şeyi kutsal(!). Onun üzerinde yığıyorlar, onun yüzünden namazı kaçırıyor, onun yüzünden eşiyle ilişkilerini zedeliyor. Böyle bir anlayışta büyük insan sıkıntısı çekiyoruz kardeşler.

Bu bizi git gide nereye götürdü biliyor musunuz? Şimdi otuz yaşında bir genç bir yere müdür olacak olsa ona uygun görülüyor. Otuz yaşında bir genç herhangi bir şekilde bir şirketin başına bile uygun görülüyor. Her şey yaşlılardan bekleniyor. Ne kadar yaşlı olursa bir insan o kadar daha başarılı olabileceği düşünülüyor. Bu, hayatın ilkelerine de aykırı, Müslüman olarak bizim Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizden gördüğümüz, Ashab-ı Kiram’ın üzerinde tatbik edilmiş uygulamaya da aykırı.

Kardeşler,

Ashab-ı Kiram yaşlı başlı insanlar olarak o işleri becermediler. Kur’an-ı Kerim, kıyamete kadar bütün müminlerin gözünde ibret olmak için anlattığı ve bir sureye ad olan Ashab-ı Kehf’deki delikanlıları, delikanlı olarak tanıtıyor. **إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ** bir grup delikanlıydılar onlar, bu işi becerdiler diyor. Onlar bir grup genç -beş kişi, altı kişi- kralın karşısına dikilip “Yerlerin, göklerin Rabbi olan ALLAH’a iman ettik biz!” dedikleri zaman imanlarını gizleyen bir tabur ihtiyar vardı orda. İhtiyarların becerebileceği bir iş değildi bu. Genç insanlar kalkıp ALLAH’ın adını haykırdılar, ALLAH (c.c.) da onları kıyamete kadar bütün müminlerin örneği olacak şekilde büyük bir mucize ile tarihe kaydetti. Genç işi bunlar!

Kardeşler!

Ashab-ı Kiram, gençken çok iş becerdiler. Yaşlıyken bir iş beceremediler. Bize din getiren ashabin âlimleri, hiçbiri otuz yaşından yukarı değildi arkadaşlar, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem hadisi şeriflerini bize aktardıkları zaman.

Aişe annemiz, iki bin iki yüz hadis-i şerifi bize taşıdığında on sekiz yaşındaydı. Enes İbn Malik yirmi bir yaşındaydı. Kur'an-ı Kerim'i bu günlere kadar getirmesine vesile olan koca koca sahabiler; büyük ihtiyar, yaşlı başlı insanlar değildiler.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, Ali bin Ebu Talip radiyallahu anha ordu teslim ettiği zaman yirmi üç yaşındaydı Ali. Yirmi üç yaşında ordu teslim etti. Yirmi beş yaşında Sa'd bin Ebi Vakkas'ı komutan olarak gönderdi. Şimdi yirmi beş yaşında insan evlendiriliyor da "evini idare eder mi edemez mi?" diye kayınpederi tereddüt geçiriyor.

Muaz bin Cebel radiyallahu anhi Yemen'e vali olarak gönderdiğinde Efendimiz sallallahu aleyhi vesellem "Ümmetim'in helali ve haramı en iyi bilen âlimi budur." diyordu, yirmi yedi yaşındaydı Muaz bin Cebel. Yirmi yedi yaşında Rasulullah'ı temsil etmek üzere Yemen valisi oldu. Yirmi yedi yaş arkadaşlar.

Aşere-i mübeşşere dediğimiz Cennetle müjdelenmiş on sahabi -Cennetle müjdelenmek ne demek arkadaşlar? ALLAH'ın ve Peygamberinin rızasını, hayatta iken kazanmış olmak demek. Bu ne büyük bir iltifat ne büyük bir alaka bu!- Şimdi bunlar, on tanesini de inceleyin, kırk yaşını aşmış olarak Müslüman yok içlerinde. Ebubekir (r.a.) Müslüman olduğunda otuz dokuz yaşındaydı. Osman ibn Affan Müslüman olduğunda otuz dokuz yaşındaydı. Ömer bin Hattab, Abdurrahman ibn Avf yirmi dokuz yaşında Müslüman oldu. Yani yirmi dokuz yaşında girdiği yarışta ALLAH'ın ve Peygamberi'nin rızasını kazanıp hayatta Cennetle müjdelendi. Ali bin Ebu Talip on yaşında Müslüman oldu. Altmış üç yaşında vefat ettiğinde Cennetle müjdelenmiş birisiydi.

Rakamlar arkadaşlar çok enteresan. Biz on yedi yaşında insana ehliyet bile verip araba kullandırtamıyoruz henüz. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, Üsame bin Zeyd'e on yedi yaşında İslam orduları başkumandanlığı görevini verdi. On yedi yaşında İslam orduları başkumandanı oldu. O ordunun içerisinde, Ebubekir ile Ömer sadece çavuşlardı.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, vefat ettiği gün Üsame bin Zeyd on yedi yaşındaydı, İslam orduları başkumandanıydı. Ve karşısında cihada gittiği ordu da dünyanın en büyük ordusu olan Roma ordusuydu. Yeryüzünün en büyük silahlı gücüne karşı Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem on yedi yaşında bir delikanlıyı görevlendirdi. Bunlar menkıbe değil, tarihi gerçekler bunlar.

Şimdi biz on yedi yaşında çocuğumuzu ancak dört yıllık bir plana mahkûm edebiliyoruz. Yani "On yedi yaşında bir çocuk hangi fakülteye girebilir, dört yıl hangi fakülte de kalabilir?" ancak bunu konuşabiliyoruz. Daraldık, çok daraldık. On yedi yaşında bir çocuk ilk defa tıraş olacak "Aman jilet kullanmasın sağını solunu keser!" diye tereddüt ediyoruz. Üstelik de o jilet ustura değil, permatik. İstese de derisini kesemez onunla. "Acaba tıraş olabilir mi?" diye endişe ediyoruz. Aynı çocuğu markete göndermeye korkuyoruz, kandırırlar onu diye.

Ne kadar fark var kardeşler düşünebiliyor musunuz? Ashab-ı Kiram'ın elinde teknoloji mi vardı? Hesap makinesiyle mi hesaplayacaklardı? Hangi okul mezunlardı? On yedi yaşında Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem dikkatini nasıl çekebilmişler?

Biz çocuklarımızı en iyi okullarda okutuyoruz. Ama on sekiz yaşında, on dokuz yaşında, yirmi yaşında yav, ne enteresandır yirmi yaşında devlet onları askerliğe uygun görüyor, eline silah veriyor, düşman karşısına çıkaracak. Annesi yirmi bir yaşında, yirmi iki yaşında askere giderken "Çorabını şurada giy, kazağını şöyle giy, telefon et bana, ben sana tarif ederim kazak giymeyi" diye askere giden, devletin vatani korumak için uygun bulduğu standarttaki birini, annesi kış günü üşütür-üşütmez diye endişeyle izliyor. Bu annenin elinde o çocuk büyük insan olur mu? Büyük adam olur mu? Silah kullanabiliyor ama düğmesini iliklemeyi bilmiyor. Kazak giymeyi bilmiyor. Pantolonuna

kemer takmayı bilmiyor. Çok teknolojik, çok diplomalı insanlar olduk ama hayatı ters kullanan insanlar haline geldik.

Ashab-ı kiram ortada kardeşler. Talha bin Ubeydullah, Zübeyr İbn Avvam, Sa'd İbn Ebi Vakkas Aşere-i Mübeşşere'den insanlar. On yedi yaşında Müslüman oldular arkadaşlar, on yedi yaşında. Sa'd bin Ebi Vakkas on yedi yaşında Müslüman oldu, yirmi yedi yaşına geldiğinde ordu başkumandanıydı Rasulullah'ın elinde -aleyhissalatü vessalam-.

Özel okul yok, özel dersane yok. Hiçbir şey yok. Ama Rasulullah aleyhisselamın yanında, Cebrail'in getirdiği ayetlerin okunduğu yerde, on yılda ordu kumandanı oldular. Rasulullah'ın emanetini taşımaya muktedir hale geldiler. Bedevi oldukları halde, çölde yaşayan insanlar oldukları halde dünya idare ettiler, şehirler kurdular. Sa'd bin Ebi Vakkas fethettiği yerde Kûfe kurdu. Kurdukları şehirler hala ayakta.

Kardeşler!

Mesele demek ki diploma meselesi değil. Mesele iyi okulda okuma meselesi değil. Mesele çok teknolojik alet kullanma meselesi değil. Beş yaşında çocuğa bilgisayar almakla insan yetişmiyor demek ki. Özel öğretmen tutmakla çocuk büyük adam olmuyor demek ki. Lüks şehirlerde, yüksek binalarda oturmak, insanı büyük yapıyor demek ki.

İnsanı büyük yapan şey; kafasıdır. O kafayı dolduran; annedir-babadır. Beşiği sallarken o sallamadaki heyecan, ne için salladığına dair düşünce, çocuğa yansıyor. Beş yaşında çocuğu bile emzikten kesemeyen anne, onu nasıl cihada gönderir? Nasıl şehadete hazır hale getirir? Çocuk beş yaşına gelmiş, plastiği hala ağzında alamıyor. Nedir? Acıyor çocuğa. Bu şefkat değil ki.

Çocuklar çekyattan, koltuktan düşüp sakatlanıyorlar. Bu hale gelir miydi insanlık bu kadar ya! Evin içinde halının üstüne düşen çocuk sakatlanır mı? Bu çocuk attan düşseydi demek parça parça olacaktı. Bir de attan düştüğünü düşün. Huysuz bir eşeğe binse parçası bulunmayacak demek ki bir daha bunun. Yirmi iki yaşında İstanbul'u fetheden insanın nesli bu kadar zayıflar mı ya! Yirmi iki yaşında atını denize sürmüş bir insanın neslinden geliyorsun sen.

Demek ki kardeşler bir sorun yaşıyoruz. Nedir yaşadığımız sorun? Çocuklarımız âhir zamanda anne-babalarının elinde zulüm görüyorlar. Çocuğuna acıdığı için iğne acısı çekmesin diye ona aşı yaptırmayan bir anne-babayı düşünün. Çocuğuna iyilik mi yapıyor? Becerip çocuğunu sabah namazına acıdığı için kaldıramayan bir anne-babada aynı hatayı yapıyor. Biz çok iyi okullara vermekle görevimizi yaptığımızı zannediyoruz. Yanlış. Çok iyi okul yerine çok iyi düşüncelerle çocuk yetiştireydik, okul görmeden bile büyük adam olacaktı o. Okullar, adam yetiştirmiyor. Sokaklar, adam yetiştirmiyor. Apartmanlar, insan yetiştirmiyor. Biz, "Neyi kaybettik, neyi bulduk?" bunun dengesini kurmalıyız.

Kardeşler!

İşte âhir zamanda bu teknolojinin, maddi imkânların bu kadar rahat olduğu bir zamanda, insanların babalarının bile çarık giymeye imkânı olmadığı bir çağdan, çocukların ayda bir yeni ayakkabı giyme imkânı bulduğu bir çağa geldik. Çocuklarımızın elindeki teknolojik oyuncaklar bir önceki neslin aile reisinin elindeki bütçeden daha pahalı. Çocukların en basit oyuncakları, bir ailenin bir günlük rızıkını temin edecek kadar pahalı. Çocuklarımız çok güzel teknolojik oyunlar oynayabiliyorlar ama idrarı geldiğini anlayıp tuvalete gidecek kadar akılları yok. Zekâları var, akılları yok. Matematikte deha çocuklar yetişiyor. Bilmem nerenin şuranın, buranın birincisi oluyorlar. Ama genç bir kızın önünde iki laf edemeyip, onun tuzağına düşebiliyor. Zekâ var, akıl yok! Muhakeme yok. Yarını düşünmek yok. Ahireti değil; yarını, on gün sonrasını, diplomadan sonrasını düşünme imkânı yok.

Biz, Ashab-ı Kehf gibi üç yüz yıl bir yerde uyumaya hazır olmayı unuttuk. On yedi yaşında Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin elinden başkumandanlık görevini almayı da unuttuk. Şöyle huzurlu bir aile yuvasını kurmayı düşünecek kadar pratik akıl istiyoruz. O düzeye geldik.

Ciddi bir şekilde, “Batılılaştırdık” çocuklarımızı. Çocuğun zihnindeki isimler; batılıların aktörleri, futbolcuları, oyuncularının isimleri. Çocuklarımızın hayat hedefleri; batılının hayat hedefi. Ağzındaki cümleler; batılının cümlesi. Babası “Haydi ALLAH’a emanet ol oğlum!” diyor, o cevap verirken “Tamam baba, kendine iyi bak!” diyor. Biri ALLAH’a salıyor, biri kendine salıyor. Nesiller arasındaki müthiş uçurum farkı bu. Hani gençler, yarın ihtiyarlar olacaktı da, hani milletler yarınki insanlarını yetiştiriyorlardı? ALLAH’a salanla, annesini-babasını kendi başına salan aynı düşünceye mi sahipler?

Kardeşler,

Tekrar vurguluyorum. Mesele modern okul meselesi değil, meselemiz özel hoca tutma, özel eğitim yaptırma meselesi değil. Bizim meselemiz insan meselesidir. İnsanlıkta en önemli sorun, bu projenin mimarları olan ve ALLAH’u Teâlâ’nın yetkilendirdiği ve anne olarak baba olarak seçip yarattığı insanların düşünce tarzı çok önemli.

Özellikle vurguluyorum: “Çocuklarımızın doktor, mühendis vs. olmalarına karşı” negatif bir şey ifade etmiyorum. Hafız olmaya da bu şekilde karşı çıkıyorum. Hafız olmak da iyi Müslüman olmak anlamına gelmiyor. “Çok iyi hafız”, “İyi Müslüman” demek değil. Çocuklarımızın, sadece hafız olmaları için medreselere gönderilmeleri bile yanlıştır. Kur’an-ı Kerim, ezberleme kitabından çok yaşama kitabıdır. Çocuklarımız, ALLAH’ın kitabını yaşayan, yürüyen Kur’an olurlarsa, bu bizim işimize yarar, ahirette bizi kurtarır. Binlerce hafızın arasında üç tane, beş tane Kur’an-ı Kerim’i müdafaa eden insan yoksa biz böyle söylemek zorunda kalırız.

Anneler-babalar ne vermek istedikleri konusunda, çevreden ağır muhkem baskılar yapan yaygın kültürden etkilenmeden düşünmek zorundadırlar.

Âhir zamandayız, bizim zamanımızın fitnessi varlıktır. Bizim zamanımızın fitnessi serbestliktir. Yirmi yaşında bir delikanlının karşısında anneler-babalar konuşmaya korkuyorlar. Anne, babaya diyor: “Sen söylesene”; o diyor “Sen söylesene”. Bir önceki nesil jandarmadan korkup bir iş yapamadılar. Şimdiki nesil de çocuğundan korkup bir şey yapamıyor. Zavallı çocuğun da bir şey dediği yok. Korkuyorlar konuşmaya. Neden korkuyorlar? Çünkü “Filanca çocuğuna sert davrandı şöyle oldu.” diyor. Filanca çok gevşek davrandı, nasıl oldu ona bakmıyorlar ama.

Hayır! Gençler, annelerinin-babalarının en büyük imtihanıdır. Biz, bu imtihanı, muhakkak kazanmak zorundayız. ALLAH’u Teâlâ bizim gayretimizi görmelidir. Ve burada -özellikle bu âhir zamanda- bizim, gençler üzerindeki en büyük zafiyetimiz kısır düşüncemizdir. Bunu vurgulamak istiyorum. Küçük düşünüyoruz çocuklar için. Dört yıllık planlar yapıyoruz çocuklar için. “Bu yavrum benim, inşallah büyüyecek; İstanbul’u da Türkiye’yi de dünyayı da ihya edecek, insanlık bunun elinde can bulacak, iman bulacak.” diye tasarlamıyoruz. Çocuğum iyi yetişecek, iyi lise bitirecek, iyi okulu bitirecek, iyi iş bulacak, iyi evlilik yapacak. Hep birer paragraftık cümleler. Hep birer paragraftık.

Hafız olsun, sonra? İmam hatibi bitirsin. Sonra? Bir imamlık kadrosu alsın. Sonra? Eh sonra beş vakit namaz kıldırır yaşar işte. Bu kadar, bitti. Bu kadar. Meselemiz bu değil kardeşler.

Meselemiz hafızlık meselesi değil, meselemiz bizim hadis ezberleme meselesi değil. Meselemiz doktor diploması alma, mühendis diploması alma meselesi değil. Bizim meselemiz, hayatı kuşatma meselesi, büyük düşünme meselesidir.

Bu ümmetin işe yarayan, iş gören insanları hep genç yaşlarda iş gördüler. Eğer Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, Ashab-ı Kiram'ı, hep büyüyünce çok iş yapacaksınız diye yetiştirmiş olsaydı, bu din bize gelir miydi zannediyorsunuz? En büyük yedi hadis âlimi -yani bu dinin hadis bölümünün yüzde ellisini bize ulaştıran yedi büyük hadis âlimi- arkadaşlar hiçbiri otuz bir yaşında değildi Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat ettiğinde.

Altı bin civarında hadis rivayet eden Ebu Hureyre radiyallahu anh, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, vefat ettiğinde yirmi yedi yaşındaydı arkadaşlar ya! Yirmi yedi yaşında, Ümmeti Muhammedin hadisini sırtlandı. Abdullah ibn Ömer (r.a.) yirmi bir yaşındaydı, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem vefat ettiğinde, iki bin yedi yüz hadis rivayet etti. Kimse çıkıp da "Daha askerlik yapmadın! Torunun yok. Sen, Hadis hocası nasıl oldun?" demedi ona. "Doktoran var mı, sen nerde bitirdin doktorayı, komisyona girdin mi?" soran olmadı.

Enes ibn Malik yirmi yaşındaydı, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in vahiy emanetini sırtlandı. Bugün, siz, hangi hadis kitabını açarsanız on hadisten birini Enes ibn Malik olarak göreceksiniz. Yirmi yaşında okudu o, hadisleri arkadaşlar ya! Yirmi yaşında. Yirmi yaşında insanı şimdi teravîh namazına geçersen, ihtiyarlar soru soruyor "Bu namazı bir daha kılsak mı? Bu daha genç!" diyor. Yirmi yaşında, genç. Yirmi yaşında, birisinin çocuğu olsa şüphelenirler bundan, yirmi yaşında insan baba olur mu diye. Erkekliğimiz bile ihtiyarlığa mahkûm hale geldi. Gençken erkek olmak da mümkün değil. Ne kız verirler, ne kucağında görseler uygun görürler. Kafalar hep "ancak elli yaşından sonra işe yarar insanlık" diye tasarlandırılmış. Gençlerin üzerinde hep oyun, oyuncak, eğlence mantığı var. Genç oynar, spor yapar, takla atar, yüzer, koşar. İş? Yapmaz. İş yapmaz. Çarpılır iş yapsa!

Kardeşler,

Hız. Aişe annemiz, Ümmeti Muhammed'in emaneti taşıdı. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in aile hayatıyla ilgili hadislerini, ayetleri tefsir edişini bize aktardı. On sekiz yaşındaydı ya! On sekiz yaşında kızlar, şimdi evliliğe de aday bulunmuyor. On sekiz yaşında allameyi cihan olsan kimse onu dinlemiyor. On sekiz yaşında bir kız mukabele okusa Ramazan'da, onu bile ciddi dinlemiyor insanlar, çocuk bu diye. Yanlış.

İbn Abbas, yirmi yedi yaşındaydı Kur'an'ın en büyük âlimi olarak, Ashab-ı Kiram, O'nun elini öptüler. Yirmi yedi yaşındaydı ya! Ebu Said el-Hudri, yirmi yaşındaydı, iki bin hadis rivayet etti. Otuz yaşından sonra, kimsenin âlim olduğu yok ashabi kiramdan.

Kardeşler!

Biz, tekrar oturup acaba yanlış mı düşünüyoruz diye sormaya bile vaktimiz yok. Kesinlikle yanlış düşünüyoruz. Yirmi beş yaşında bir delikanlı üniversiteyi bitirmiş, askerden gelmiş, evlenmiş, şöyle muhabbet esnasında oturuyorsun: "E ne düşünüyorsun?" Daha bir bakalım inşallah, daha yeni geldik, şöyle bir köyleri filan akrabayı ziyaret edeceğiz. Askerlik bitmiş, üniversitesi bitmiş, evlenmiş, ne yapacağına dair planı yok hâla. Ali bin Ebu Talip yirmi beş yaşında şehir fethedip Rasulullah'a anahtarlarını getirdi -aleyhissalatü vesselam-

Arkadaşlar!

Zeyd Bin Sabit radiyallahu anh on bir yaşında Müslüman oldu. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Medine'ye geldi, on bir yaşındaydı. Diz çöktü, Müslüman oldu. O, on yedi yaşındayken Efendimiz aleyhissalam, bir yerde oturuyordu. Dedi ki: "Bu Yahudiler, çok evirik çevirik işler çeviriyorlar. Bunların ne konuştuğunu anlamıyoruz biz. Şu İbraniceyi bir taneniz öğrenip gelseniz de bu adamlar ne konuşuyor, ne çeviriyorlar anlasak bunu." Gitmiş babasına demiş ki: "Ben, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in mütercim ihtiyacı var. İbranice öğreneceğim" demiş.

Tabi dil kursu, bilgisayar, CD'ler filan böyle şeyler yok arkadaşlar. Nereden öğrenek? Gidecek İbranice bilen birisinin önüne diz çökecek öğrenecek. Üç hafta sonra Rasulullah'ın önüne gelmiş. "Ya Resulellah" demiş. "Sen, Yahudice bilen birini arıyordun ya, ben öğrendim artık. Beni kullanabilirsin" demiş. Yirmi bir günde, on yedi yaşında dil öğrenmiş arkadaşlar. -Bu şaka değil, hadisten okuyoruz.- Himmət meselesi, ciddiyet meselesi. Rasulullah'ın mütercime ihtiyacı var -aleyhissalatü vesselam-, senelerce seni mi bekleyecek Peygamber? Sen, dil öğrenen, o arada Yahudiler; Medine'nin altını üstüne getirecek. İki sene dil kursuna gidilir mi ya? Dört sene sen Mısır'da kalacaksın. Döneceksin, hâlâ sözlük kullanacaksın? Kıyamet günü, sen nasıl Zeyd bin Sabit'le aynı cennete gireceksin? İki sene İngiltere'de kalınır mı İngilizce öğrenmek için? Zeyd bin Sabit gibi sen de CD'lerini al, otur, sen de çalış İngilizce öğren.

Kardeşler!

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, vefat etti, Kur'an-ı Kerim hâlâ basılı değil. Kiremit parçalarına yazılmış, tahtalara yazılmış, kemiklere yazılmış. Bildiğiniz gibi Kur'an-ı Kerim, kâğıt olmayan bir zamanda yazıldı. Derilerin üzerine yazılmış. Ashabı Kiram'ın büyükleri -başta Ebubekir radiyallahu anh olmak üzere- bunu, Kur'an-ı Kerim'i toplayalım, bir kitap gibi olsun, bir araya getirelim diye düşündüler. İşte filan süreyi filan sahabi biliyor, filanını filan sahabi biliyor. Hepsini baştan sonra bilen beş yüz kişi de yok ortada. Bunu kime devredelim dediklerinde, yirmi bir yaşında bir delikanlıya bu görevi verdiler. Ebubekir radiyallahu anh, Zeyd bin Sabit'e gitti dedi ki: "Zeyd! Şu ALLAH'ın kitabını bir araya getirmeyi planladık biz. Burada -ki aşağı yukarı yetmiş binden fazla sahabi ordalar, Medine'deler- yetmiş bin kişinin içerisinde bunu senden iyi yapacak kimse bulamadık biz. Sen bu komisyonun başkanısın. Bu görevi al" dedi.

Yirmi bir yaşında Zeyd bin Sabit arkadaşlar -radiyallahu anh- Kur'an'ı toplayan komisyonun başkanlığına getirildi. Bana yirmi bir yaşında bir vakıf yönetimine girmiş bir delikanlı gösterebilir misiniz? Vardır. Babası zengindir, babası vakfa destek olsun diye alınmıştır. O, toplantıya gelmece de kimse takmaz onu zaten. Sen, "Ramazan'da babanı gönder, naparsan yap!" sonra.

Yirmi bir yaşında arkadaşlar! Bu elif cüzü toplama komisyonu değil. Evrak toplama komisyonu değil. Kur'an-ı Kerim'i kıyamete kadar kalacak şekilde dosyalayıp mühürleyecek adamdan söz ediyoruz arkadaşlar! Bir ALLAH (c.c.) kulu sahabi çıkıp ta "Bu çocuğu nereden buldunuz?" demedi. Herkes pes etti. Yirmi bir yaşında, ister on yaşında olsun Zeyd bin Sabit bu.

Arkadaşlar!

Gençlik bir ayıp değil, üstelik meziyettir ya! Meziyettir. Gençlik, meziyettir. Daha zeki, daha pratik, daha cesur, daha heyecanlı. Ama özellikle sen çocuğu -yirmi bir yaşındaki delikanlıyı- çorabını giyemez kabul edersen ne yapısın sana melekler? Nasıl destek versinler?

Gençlerin heyecanı çok lazım. Kur'an-ı Kerim özellikle Ashabı Kehf'in delikanlılığını niye gündeme çıkarıyor? Mızrakların, okların önünde sarayda nasıl çıkıp dediler: "Biz, Göklerin Rabbine iman ederiz, sizin putlarınızı inkâr ederiz!" Bu delikanlılık işidir. İhtiyarın yapacağı iş değil bu.

Kardeşler,

Yirmi bir yaşında çocuklarımızı, vakıf kurup vakfın başına getirecek mantığa niye sahip olmuyoruz biz? Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz, Süvak diye bir gazveye Hz. Ali'yi komutan olarak tayin ettiğinde, yirmi üç yaşındaydı. Yirmi üç yaşında bir delikanlıya, elli yaşında askerlerinde bulunduğu bir orduyu teslim ediyorsun. Daha önce savaşa girdin mi sen mi? Askeri yetkin, belgen var mı, karate biliyor musun judo biliyor musun, yüzme biliyor musun? Bunlara ne

gerek var. Ali'nin kafası her şeyi biliyor. Heyecanı var. Rasulullah'ın emaneti diye sancağı almış, bu karate bilse ne olur, silah kullanmayı bilmesene ne olur.

Mesele silah kullanmayı bilme meselesi değil, heyecan meselesi. Arapça bildin, İbranice bildin çok mu önemli bu canım? Sen yirmi bir günde Rasulullah'ın ihtiyacı giderilsin diye dil öğrenmeye hazır mısın? Şimdi öğrenci Arabistan'a gidecek olsa, yirmi bir günde annesi bavulunu hazırlayamaz onun. Mendilleri hazırlanacak, çamaşırları ütülenecek, ohoo yirmi bir günde onun biletini almak mümkün değil.

Yani, elbette insan yaşlanınca ihtiyarlık hâli daha olgunluk, daha çok tecrübelerin bulunduğu zamandır. Buna bir itiraz yok. Yani ihtiyarı tahkir etme yok burada. Ama genç yetki alamaz, sorumluluk alamaz düşüncesi batıl. Böyle bir şey yok. Kardeşim senin vakfın, senin derneğin Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem ordusundan daha mı kutsal, daha mı mübarek? Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem ordusunun başına on yedi yaşında geldi Üsâme. Ebubekir orda komutandı -alt komutandı ama, Üsâme'nin emrinde bir komutan çünkü- Ömer, onun emrinde bir komutandı.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, vefat etti. Ordu, Medine'nin dışında, hareket halinde. Bugünkü Suriye sınırına doğru hareket etmiş gidiyor. Ebubekir (r.a.), halife seçilmiş, Üsâme'nin ayağına gitmiş "Senden bir ricam var" demiş. Halife de üstelik onun başkumandanı. Onun da üstünde halife. "Ben, burada Medine'de yalnız kalıyorum. Ömer'e müsaade eder misin geri gelsin." Yani askere izin belgesi istiyor. Dönmüş bakmış "Ömer, sen git Medine'ye" demiş.

Mantık bu. On yedi yaşında kardeşler. Sırf bu yüzden ehliyet alma ve evlilikte tek başına imza atma gibi konularda, fıkhıta yaş; on yedi kabul ediliyor. İslâm fıkhında on yedi yaşındaki insan kanunî ehliyetlere haiz kabul ediliyor. Sırf Üsâme on yedi yaşında ordu komutanı olduğu için -radıyallahu anh-.

Biz, kardeşler,

Yani, "Gençlere değer verelim" derken; iyi olur, yetiştiririz bunları diye değil ki. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, gençlerin omuzunda bu dini ayağa kaldırdı. Delikanlılar, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem en büyük desteği verdiler. Elbette gençler, heyecanlıydılar. Nitekim Uhud'daki hezimetin nedeni; gençlerin yüzünden oldu. Delikanlıca işler yapmak istediler. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "Olmaz ya Resulellah! Burada ne bekletiyorsun bizi!" gibi böyle edebiyatlar yaptılar. Efendimiz de "Tamam dediğiniz gibi olsun." dedi, hezimetle sonuçlandı. Ama kardeşler, Medine'ye döndüklerinde "Gördün mü delikanlılar! Bu ihtiyarların lafını dinlemediniz böyle oldu!" demedi Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz. Ayıplamadı onları. Olsun. Çünkü samimi bir şekilde; "Şunların kafasını ezelim." diye düşünüyorlardı. Bu da delikanlıca bir tavrıdı. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, onları ayıplamadı.

Yalnız, bu benim sözüm, delikanlılar: "Baba! İnternet al, görüyorsun Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, bir şey dememiş delikanlılara sonra" demek için belge değil. Cihada gitmek istiyorsa belge! İnterneti eve sokmak için, yeni bir bilgisayar almak için: "Bak görüyor musun? On yedi yaşında benim arabayı alabilirsin. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, Üsâme'yi göndermiş." bu kıstaslar gülünç şeyler tabi. Bunlar gülünç şeyler.

Biz, Ashab-ı Kiram'ın bu müthiş örneklerini, onların imanını kıyasladığımız zaman kendimize, bu örnekleri de kendimize kıyaslama hakkımız olur. Ashabın şecaatini, teslimiyetini, yirmi bir günde dil öğrenip Rasulullah'a gelip "Hazırım Ya Resulellah! Buyur, beni kullan." deme örneğini almayacaksın sen, işte "İbranice öğrenmek; caizmiş, beni; İsrail'e gönder!" de babana. Sen de;

İsrail’de beş sene keyif sür, dil öğreniyorsun! Neyi, nereye kıyas ettiğimizi bilmezsek; şeytanca, iblisçe iş yapmış oluruz. İblis’in de zekâsı çok. Ama ebedi cehennemde kalmaya yaradı o zekâ. Başka bir şey yaramadı.

Kardeşler,

Zekâ başka şey, akıl başka şey. Bir insan çok zeki olabilir, ne kadar akli var onu ölçmemiz lazım. Şimdi kardeşler, şunu bilmemiz gerekiyor -gençler olarak ta bilmemiz gerekiyor, gençlerin babalarının-annelerinin, öğretmenlerinin de bilmesi gerekiyor- bir insan buluş çağından sonra -yani on beş yaşından sonra- otuz dokuz yaşının sonuna kadar; gençtir. Kırk yaşında da gençlik biter. Ondan sonra ileri yaş diye dediğimiz dönem başlar. Altmış yaşından sonra da ileri yaş biter, dönüş yaşı başlar. -Eğer günün varsa tabi- Demek ki, kırk yaşına kadar olan insana genç diyoruz.

Kardeşler,

Bir insan, on beş yaşıyla kırk yaşı arasında ALLAH’u Teâlâ’nın bütün emirlerine muhatap olduğu gibi, bütün yasaklarından sorumlu olduğu gibi her müminin kullanacağı bütün ehliyetleri kullanmaya da yetkilidir. On yedi yaşında, on sekiz yaşında bir gencin, Ümmet-i Muhammed’e ait sorumlulukları kullanması caizdir. Harem-i Şeriflerden birine imam olması, caizdir. Ordularımızın başında kumandan olması, caizdir. Ondan daha ehliyetlisi varsa, kırk yaşındaysa, kırk beş yaşındaysa -yaşından dolayı değil, becerisinden dolayı- birisi onu geçebilir. Bir beceriyi sollamak başka şey, yaş farkını kullanmak başka şey.

Bu arada elbette bizim şeriatımız, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin sünneti, bize, yaş farkına hürmet etmeyi emreder. O, başka bir şey. Elbette yaş farkına hürmet ederiz. Ordu kumandanı oluruz, otuz yaşındayızdır, kırk yaşındaki bir insana; “Abi” der, hürmet ederiz. Kumandanlık vazifemizi de tam yaparız. Emrederiz, yaptırırız işimizi. Ondan sonra oturur hürmetimizi yaparız. İkisini karıştırmayız birbirine.

Bu ölçü kullanıldığında kardeşler, yirmi yaşında yirmi beş yaşında bir gencin; bugünün Zeyd’i olmasında hiçbir sakınca yok. Ben âhir zaman fitnesinde yaşıyorum. Bu zamanda benim Kur’an-ı Kerim’i toplayan komisyonun başkanı olmam gerekmiyor Zeyd bin Sabit olmak için. Zaten Kur’an toplanmış. Öyle bir komisyon yok ortada. Şimdi Kur’an-ı Kerim’e feda edilmiş bir delikanlı olma zamanıdır. Şimdi tıp talebesi olduğu halde, Kur’an hafızı olmak için çalışma zamanıdır. Şimdi mühendislik fakültesinde okurken: “Ben Kur’an’ın lisanını öğreneyim, Arapça da öğreneyim.” deme zamanıdır.

Kim, bu zamanda, üç şeye dikkat ediyorsa ve artı bir meziyet de gösteriyorsa, o; bu zamanın sahabisidir. O, bu zamanın Ali bin Ebi Talip’idir. O, bu zamanın Sad bin Ebi Vakkas’ıdır. O, bu zamanın Hamza’sıdır. O, bu zamanın Talha’sıdır. O, bu zamanın Ebubekir’idir.

Bu zamanın Ebubekir’i olmak için; mağaraya girmek gerekmiyor. Sen en lüks fakültede okuduğun halde gelip de bir hocanın önünde diz çöküyorsan, sen; işte Sevr Mağarası’na girdin, orda “ikinin ikincisi” oldun, demektir. Bu zamanın ihtiyacı, bu çünkü. Bu zamanda, Medine’ye hicret etmek gerekmiyor ki sen Sevr Mağarası’nda saklanıp, Ebubekir olasın. Bu zamanda, deve ile yolculuk yapılmıyor. Sen, arabada tek başına gittiğin halde, “Müzik dinlemiyorsan haramdır diye” sen; Ebubekir’sin. Sen devenin üstünde Medine’ye giden muhacir Ebubekir’sin.

Üç şey çok önemli kardeşler,

Bir, ALLAH'ın hakkına riayet edecek delikanlı. ALLAH'ı küstürmeyecek. Haramlarından kaçınacak, farzlarını yerine getirecek. Bitti. **İki**, anne-babasına yüzde yüz itaat edecek. Yüzde yüz! Yüzde doksan sekiz yetmez. **Üç**, haramı-helali bilerek yaşayacak.

Ne demek helali-haramı bilerek yaşayacak? Önüne konan yiyeceklerin kaynağını bilerek yiyecek. Cebindeki paranın kaynağı, yüzde yüz berrak olacak. Tereddütlü yaşamayacak. Sen bu zamanın Sad bin Ebi Vakkas'ısın. Sen Ebubekir'sin. İki bin sene sonra gelsen ne olur, dört bin sene sonra gelsen ne olur. Ebubekir'deki mantık var sende. Sen, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem dininin ihtiyacı var diye, Bilgisayar fakültesinde okurken Kur'an'ın dilini de öğrenmiyor musun? Sen, hem mühendislik fakültesinde okuyorsun hem de hadis ezberlemiyor musun bu din unutulmasın diye? E, sen Enes İbn Malik'sin işte. Enes İbn Malik de budur.

Yani Enes İbn Malik bugün olsaydı, İbn Abbas bugün olsaydı tıp okumayacaklar mıydı? Onlar bugün yaşasalardı, iş kurmayacaklar mıydı? Şirket kurmayacaklar mıydı? Kuracaklardı. E tamam, ben de kurdum. Onun zamanında yapılacak iş vardı, benim zamanımda yapılacak iş var. Ama iki zamanın da ortak hedefi; ALLAH'ın rızasını kazanmak, din için yaşamak. ALLAH'ın dinini, Kur'an'ını yaşatmak için yaşamak. Bunu yapan, iki bin elli yılında olsa da Enes İbn Malik'tir. O, Zeyd Bin Sabit'tir. O, Talha Bin Ubeydullah'tır. Eğer ona, Rasulullah sallallahu aleyhi vesellem, sağlığında cenneti müjdelediye; ben de Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şimdi olsa; o cennet müjdesini alırdım. Bana derdi ki: "Yavrum! Sen, yüzlerce kızın senin peşinde dolaştığı bir zamanda, sen bunlara tenezzül etmiyorsun, haramdır diye bakmıyorsun, sen cennetliksin!" derdi bana. Derdi!

Genç kızların bile: "Seninle görüşebilir miyim?" diye mesaj çektiği bir zamanda gelseydi Enes İbn Malik, ne yapardı merak ediyorum ben şimdi. Medine'de kendini korumak kolay, zaten kazara bir kadının çamaşırına baksan, gelip Cebrail: "Bu çamaşıra baktı." diye haber veriyor seni. O kadar da kolay değil ki suç işlemek Medine'de. Nefes alamıyorsun. İçinden geçenleri, gelip Cebrail haber veriyor: "Bu adamın derdi başka" diyor. Konuşamıyorsun, eğri büğrü düşünemiyorsun.

Gelsin, Boğaziçi Üniversitesi'nde, İbn Abbas ne yapsın göreyim onu. İmtihan şimdi burada - üniversite amfisinde- harama tenezzül etmemektir. Diplomayla ALLAH'ın şeriatı karşı karşıya geldiğinde, ALLAH'ın şeriatını tercih ediyor musun sen? Sen kardeşim, Ömer İbn Hattab'sın! Bitti bu iş. Yaşına bakma! Bulunduğun çağa bakma!

Benim imtihanım üniversite amfilerinde yürüyor. Benim fitnem masamın üstüne gelmiş bilgisayar olmuş, internet olmuş. Benim fitnem halamın çocuğu olmuş, dayımın çocuğu olmuş. Benim fitnem camideki imam olmuş: "Ama aşırı gitme! Üniversitedeki aşırı gruplara takılma. Sen, diplomanı al boş ver. Biz, zamanında okuyamadık, imam olduk burada, aman sen kendini yetiştir" diyor. Yazık, köyde mahsur kalmış adam (!)

İmam adam, fakülteye giden -hukuk fakültesine girmiş, filan fakülteye girmiş- gence: "Aman kendini yetiştir, bizim gibi sürünme buralarda" diyor. Mihrabı sürünme yeri olarak görüyor. Yazıklar olsun! Senin arkanda kılınan namazlara da yazık olmuş zaten. İmam adam, Kur'an'a hizmet edecek yerde, ihtiyar adama diyor ki: "Aman bu çocuğu hafızlığa verme, çocuğu çar çur etme!" diyor. "Okut bu çocuğu!" diyor. Hafız olursa okuyamaz ya, aç kalır ya (!)

Benim fitnem, benim zamanımın şartlarına göre. Ben, bilgisayarla uğraşıp mücahit olacağım. Ben, fakülte amfilerinde ayağımı kaydırmayarak mücahit olacağım. Benim imtihanım bu. Enes İbn Malik'in imtihanı başkaydı. Onun annesinin imtihanı, başkaydı. Benim anamın imtihanı, daha başka.

Kardeşler,

Gençlerin üzerinde küçük düşünerek, kısır düşünerek, dar zamanı düşünerek onlara zulmetmekten ALLAH'a sığınırız. Aman dikkat edelim! Çocuklarımızı büyük işler için tasarlayalım.

Maddi alanda düşünürken de büyük düşünelim. "Bu çocuğa İstanbul'da bir iş bulduk mu yeter ALLAH'ın izniyle", ne alakası var? Niye İstanbul'da bir iş bulmak yetsin ki? Niye İstanbul'da fabrikası olmasın? Büyük düşün!

Ahireti de büyük düşünelim. "Cennet'e şöyle ucundan girsek yeter." olmaz. Yetmez kardeşim. Niye ucundan gireceğim? Firdevs-i Âlâ'sı var, Adn Cennetleri var. Ömer Bin Hattab'a komşu olmak var. Niye ucundan girip bekleyeceğim ki orda? Büyük düşünmeyen büyük sonuçlar alması mümkün değil. Büyük düşünürsen zaten küçüğü belki eline gelecek senin.

Gençlere anneler-babalar zulmetmesinler. Bir tek dersi geçersen hayatın kurtulur diyen öğretmen zalimdir. Bir matematik geçmekle, bir tarih dersinden geçmekle hayat kurtulur muymuş? Çok iyi tarih bilsen ne olacak? Ömrün mü uzayacak? Çok iyi biyoloji bilsen daha mı iyi yaşayacaksın? Evet, onlar değerli. Değeri kadar değerli ama. Fazla değil. Abartmaya gerek yok. Nihayetinde bakır bu. Yalamakla altın olmuyor ki. Adı bakır bunun. Demir bu, üflemeyle altına dönüşmüyor. Bunların toplamından, 'hayatın bütünü' değerli hale gelecek.

Gençler, annelerinin elinde eziliyorlar. Anneler, onları hayata hazırlamıyor. Ütülüyor, temizliyor, çocukların bezlerini bile ütülüyor anneler. İdrarla kirlenecek bezini bile ütülüyorlar. Ve çok iyi annelik yaptıklarını zannediyorlar. Bunun adı enayilik, annelik değil.

Çocuğun idrarının damlayacağı bez ütülü olsa ne olur, ütüsüz olsa ne olur ALLAH aşkına ya! Güya, şimdi çocuğuyla çok ilgileniyor. Yanlış! Şeytan o ütülle seni yakıyor aslında. Asıl uğraşacağı şeyi uğraştırmıyor sana.

Düşünebiliyor musunuz kardeşler bu modern anneler yüzünden elmayı bile ısırılmaz çocuklar yetişti. Şöyle güzel bir elmayı ısırıp yiyebilen on yaşında bir çocuk gördünüz mü hiç ya. Bu testi, ALLAH için evlerinizde yapın. "Isır bu elmayı yavrum!" de, bak ısırabiliyor mu? Elmaya ısırılmayan bir nesil yetiştiriyorsun, buradan da Filistin'e akıl vermek kolay oluyor ama. Hamas'lı mücahitlere akıl vermek kolay. "Şuraya git buraya gel!" diye. On yaşında çocuğa bir elma yedirin, bir görevim ALLAH aşkına ya. Tatile gidiyor köyüne de oradaki çocuklar elmayı, armudu ısırıyorlar: "Yabani bunlar, elmayı nasıl yiyor!" diyor. Elma yemek bile insanlık dışı bir şey haline geldi. Bu gülünçlük çocukların üzerinde değil, onları yetiştiren annelerin üzerinde.

Benim bildiğim seksen yaşında dedeler eskiden elmayı böyle vura vura dilim yaparlardı da onu öyle yerlerdi. Paslı çakıları olurdu, elmayı çıkarıp şöyle güzel doğrarlardı eskiden. Ancak öyle yiyebilirlerdi. Diş yok, bir şey yok. Şimdi gençler elma yemeyi bilmiyorlar ALLAH aşkına ya. Ama anne çok önem vermiş, çok iyi yetiştirmiş! Her gün dişini fırçalamış, fırçalarken başında durmuş. **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ**

Çocuklarımızı ezmeyelim. Buna hakkımız yok bizim. Nasıl çocuğumuzu aç bırakırsak; ALLAH (c.c.) bunu bizden sorar, nasıl çocuğumuzu kışın üsütürsek; ALLAH (c.c.) bunu bizden sorar, yav görgüsüz bir çocuk yetiştirirsen; ALLAH (c.c.) bunu senden sormaz mı? Elma yemeyi bilmeyen çocuk yetiştirmişsin sen ya. Elma yemeyi bilmiyor. Pirinç pilavından başka bir şey yiyemiyor çocuklar.

Yav bir kemikli eti ağzına alıp dişlemeyi bilmiyor çocuk. İlla köfte olacak. İlla kıyma makinesinden geçecek. Çünkü, anası da onu kıyma gibi bir makineden geçirmiş zaten. Şuraya oturma, buraya oturma, düşmek yasak, kalkmak yasak, yürümek yasak. Merdiven çıkamaz, merdivenden inemez. Bisiklete binemez. Bu, çocuk değil ki! Robotlaştırmışız biz gençlerimizi. Ondan sonra yirmi bir yaşında, işte İstanbul'un surlarının önünde, turist olarak dolaşamaz o çocuk. Zaten surları şöyle bir

gezelim yavrum desen bir pazar günü, akşam hastaneye gider çocuk. Yürüyemez ki o kadar. İstanbul'un surlarını şöyle bir yürütsen çocuğa, gitti. Öbür gün okula gidemez bir daha. O surların önünde sen: "Ya siz beni; ya ben sizi alacağım!" diye haykırabilir misin?

Beşiği sallarken nasıl salladığına dikkat et. Ne diye sallıyorsun bu çocuğu? "Sen yarın dünyayı sallayacaksın, hadi yavrum!" diye sallamak başka; "Aman çocuk düşmesin beşikten!" diye sallamak başka. Çok fark var ikisi arasında.

Çocuklarımıza, gençlerimize zulmetmeyelim. Çok nimetli, imkânlı olarak görüyoruz çocukları, hiç te öyle değil. Ne kadar imkânı var bu çocuğun, üç senedir dedesini görmemiş hâlâ. Akraba tanımıyor, komşu tanımıyor. Sıla-ı rahim diye bir şey bilmiyor. Ama Afrika'daki bir hayvanın ilgili filmini seyretmiş ha! Afrika'da hayvan tanır, halasını tanımaz. Böyle harikulade, enteresan ucube bir nesil geliyor.

Ama bunun mesulü; anneler-babalar. Neden? Bir araya geldiklerinde birinci soru: "Nerede, hangi okulda yetişti senin çocuğun?". Özel okula gitti ya o Cebrail'in kanatlarının altında zaten! Bir de özel okul pahalı okulsa; ohoo hepten en iyi imkânlara sahip! Pahalı okul, bir sürü para verdik.

Değil! Böyle değil kardeşler. Elma yemiyor senin çocuğun dikkat et. Elma yiyemiyor ya. Petrol içiyor, normal hoşaf suyu içemiyor. Petrol içiyor ama. Üstünde yeter ki bu asit filan koruyucularla yapılmıştır diye bir resim olsun. Tamam, onu içer. Ama midesine yararlı, annesi bir hoşaf yapsın; onu içemez. Öyle basit bir çocuk değil o. Bu, çocuklarımızı petrolle büyütüp madeni hale getirdiğimizi gösteriyor. Bunun hesabı verilir kıyamet günü. Bu çocuklarımızı küçük düşürüyoruz ya, küçük kafalı, büyük düşünemez, büyük muhakeme yapamaz diye düşünüp biz böyle yetiştiriyoruz ya; bunun hesabı kıyamet günü sorulur. Çocuğun sadece karnını aç bırakmak değil suç. Beynini küçük bırakmak ta bir suç. Çünkü çocuklarımızı ALLAH'ı Teâlâ çok daha büyük işler yapacak şekilde yarattı. 'Çok zor imkânlarda gelen Ümmetin Büyükleri' neler yaptılar?

Hasan el-Benna Rahmetullahi aleyh, bütün dünyada bugün İslami hareketin ilk temsilcisi - yirminci asırda- yirmi iki yaşında; 'Müslüman Kardeşler' teşkilatını kurdu arkadaşlar. Yirmi iki yaşında. Kırk dokuz yaşında şehit edildiğinde, bütün dünyada -sadece yirmi beş senede- İslam, yeniden ayağa kalkacağına dair mesajlar verilmişti çoktan. Sadece Ashab-ı kiram değil başarılı olanlar. Hasan el-Benna da başarılı, Sultan Fatih de başarılı. Zaten, elli yaşından sonra öldü Fatih. İnsan demek ki yirmi bir yaşında İstanbul'u fetheder, yirmi sene daha iş yapar, ölür gider. Kuralı böyle bu işin.

ALLAH (c.c.) bu fitne zamanında mücahit, muttaki, abid, zahit nesiller yetiştirmeyi hepimize müyesser kılsın.

Ve'lhamdu Lillahi Rabbil âlemîn.